

— Съ каквото и да е. Не язди ли го татко?

— Да, язди го, но си дига краката, да му се не влѣчатъ по земята. Ами я кажи, Славчо, какво правите, кога вашето магаре се провикне на приятелитѣ и приятелкитѣ си?

— Остави ти това. Какво ще го правимъ? Или го нахокаме, или го изребримъ съ нѣкое дърво. Коньтъ, приятелю, е за богатитѣ, които иматъ много сѣно и много ячемикъ. Магарето е сиромашки конь, сиромашко чедо. Има ли сламица, огризци отъ добитъка или трънливо сѣно — доволно е. Даваме ли

му дваждъ триждъ въ седмицата по шепа овесъ, нищо го не спира: провикне се като ергенъ, хвърли чифте и хайде прѣзъ търнацитѣ на окопа, та у съсѣдигѣ на двора, да играе на ританица съ другаритѣ си...

— Стига, стига, прѣсѣче Митко. — Азъ приемамъ да съмъ конь, ти приемашъ ли да си магаре, като го хвалишъ толкова много?

Славчо остана да мисли. Не зная какво е намислилъ...

М. Влайковъ.

